Nr 1600

av herrar Andersson i Örebro och Sjönell
om stödet till de mindre serviceföretagen.

När man i näringspolitiken diskuterar åtgärder för att främja företagsamheten i vårt land är det huvudsakligen den producerande industrin som fångar intresset. Man förbiser ofta att ett betydelsefullt område inom svenskt näringsliv är den mångsidiga serviceverksamhet som företagen inom hantverks-, reparations- och servicebranscher tillhandahåller allmänheten. Det torde vara frågan om över 50 000 företag med omkring 200 000 anställda.

Den totala investeringsvolymen i landet var år 1974 ca 50 miljarder kr., varav 25–30 % torde utgöra underhåll och reparation, således ca 12–15 miljarder kr. Företagen inom reparations- och underhållssektorn svarar säkerligen för en betydande del av denna underhållsvolym. Lägger man därtill den serviceverksamhet som inte ingår i ifrågavarande statistik, t. ex. för privat bruk, kommer man fram till att företag inom service, reparation och underhåll svarar för en betydande insats, sysselsättningsmässigt och ekonomiskt.

Inte minst är deras värdebevarande insatser av stor betydelse framför allt nu när vi börjat inse att en stramare hushållning med våra knappa resurser är allt nödvändigare. Serviceföretagen motverkar förslitning och förfall av våra materiella värden, såväl privata som offentliga byggnader, bostäder och hem, maskiner, apparater, redskap som vi använder under fritid och i jobbet etc. De svarar dessutom för personlig trivsel.

Serviceföretagen är i regel mindre firmor med god spridning och god kontakt med kundkretsen.

Företagen i många branscher inom reparation, underhåll och service har också en högt utvecklad teknik. Det ställs på dessa företag också samma krav av förnyelse av arbetsmetoder, maskiner och verktyg som inom den producerande industrin. Den industriella utvecklingen, med nya material och nya funktionssätt hos de producerade varorna, kräver också att de som skall ta hand om dessa produkter, montera dem och svara för underhåll och reparation också får möjlighet att följa med i utvecklingen och aktualisera sina kunskaper. Inom servicesektorn finns samma behov av att fördjupa och förnya kunskaperna i företagsledning som inom industrin. Företagsledarna har i regel förvärvat en god yrkesutbildning men har ofta behov av att komplettera sina kunskaper i företagsledande funktioner.

Det stöd som samhället i olika former lämnar till företagsutveckling, t. ex. kreditstöd, information, rådgivning och kursverksamhet till industriföretag, behövs också inom servicesektorn. Det är fråga såväl om den kursverksamhet

som nu bedrivs på SIFU som företagarföreningarnas kreditgivning och rådgivningsverksamhet liksom den innovationsfrämjande verksamhet som STU bedriver. Vi avser här i första hand sådana branscher och företag där yrkesutövningen kräver ett kvalificerat tekniskt yrkeskunnande, vilket alltid måste hållas à jour med utvecklingen. Bland dessa branscher och företag finns många som utvecklats ur de traditionella hantverksyrkena och som även i dag med modern teknik och i många fall nya arbetsuppgifter faller under hantverksbegreppet.

SIFU:s föregångare, hantverksinstitutet, startade för över 50 år sedan – genom frivilliga insatser och med stöd av staten – sin verksamhet för att tillgodose i första hand dessa branschers behov av fortbildning. Med dagens starka tekniska utveckling blir det behovet även inom hantverks- och servicebranscherna allt påtagligare.

Dessa branschers betydelse för samhällsekonomin och sysselsättning, för omvårdnaden av våra materiella tillgångar, för regionalpolitiken, politiska strävanden samt för människornas trivsel motiverar att näringspolitiken i högre grad än nu inriktar sig mot att främja deras utveckling.

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen beslutar

1. att statens industriverk i ökad utsträckning skall uppmärksamma arbetsvillkoren för de mindre serviceföretagen,
2. att företagarföreningarnas låne- och rådgivningsverksamhet skall omfatta även dessa företag,
3. att SIFU:s fortbildningsverksamhet inriktas på att bl. a. tillgodose dessa företags fortbildningsbehov.

Stockholm den 24 januari 1975

SVEN G. ANDERSSON (fp) i Örebro

BENGT SJÖNELL (c)